

УДК 338.43

Когут А. Л., аспірант

*Київський національний університет технологій та дизайну*

## **АГРОКЛАСТЕРИ, ЯК КЮЧОВА ФОРМА ІННОВАЦІЙНОГО ВІДНОВЛЕННЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ**

Концепція агрокластерів набуває значної популярності як важливий інструмент інноваційного відновлення агропромислового сектору України у післявоєнний період. Агрокластери формуються через стратегічну співпрацю сільськогосподарських виробників, постачальників послуг, наукових установ та органів державної влади, створюючи синергетичну екосистему повного циклу, спрямовану на вдосконалення сільськогосподарських практик за допомогою інновацій. Згідно з працями провідних українських науковців, таких як Носенко Ю.М., Нечипоренко О.М. та Сінельник Л.М., агрокластери займають центральне місце в сталому розвитку сільського господарства, використовуючи смарт-спеціалізацію та передові технології, за їх словами [1].

Романенко Є. О. у своїй праці «Агрокластери – інноваційна форма розвитку сільських територій України» доводить, що формування агрокластерів є ключовим чинником для модернізації та збільшення конкурентоспроможності агропромислового сектору України [2], що дає змогу впроваджувати новітні технології, інновації та веде до оптимізації виробничих процесів і покращення якості сільськогосподарської продукції. Зокрема, Україна займає одне з перших місць у світі за площами чорноземів, що відкриває можливості для впровадження точного землеробства та смарт-технологій, які забезпечують економічну вигоду та екологічну сталість. Автор наголошує на важливості співпраці між державними структурами, науковими установами та аграрними підприємствами для підвищення ефективності агропромислових кластерів. Його дослідження вказують на позитивні результати впровадження інновацій в аграрному секторі таких країн як США, Данія, Італія, Польща [2], зокрема використання технологій точного землеробства, яке дозволяє зменшити витрати на добрива та воду, що в умовах дефіциту ресурсів та післявоєнного відновлення є критично важливим.

Враховуючи важливість зазначених технологій для агрокластерів, зокрема таких як Big Data, агрофінансові платформи, блокчейн, мобільні застосунки для моніторингу полів, вертикальні ферми, сільськогосподарські дрони, генетичне редагування сільськогосподарських культур, прецизійні агрокультурні технології, технології змінної норми внесення добрив, дистанційний моніторинг стану ґрунтів та інші інноваційні рішення, стає очевидним, що їх активне використання є критично важливим для подальшого розвитку агропромислового сектору України. Це дозволяє не лише досягти значних результатів у підвищенні ефективності виробництва та зменшенні витрат на ресурси, але й забезпечити сталий розвиток агровиробництва, оптимізацію використання природних ресурсів, покращення якості продукції, підвищення конкурентоспроможності на міжнародних ринках, а також стимулювання інновацій у сільському господарстві через інтеграцію новітніх технологій в агропромислові процеси.

Таким чином агрокластери створюються з метою об'єднання дрібних сільськогосподарських виробників та запровадження власної переробки. Очікується, що

це підвищить ефективність сільськогосподарського виробництва, збільшить обсяг валової продукції, виробництво продукції на одну особу, а також кількість сільськогосподарських кооперативів і фермерських господарств. Це у свою чергу означає, що агрокластер в Україні виступає не лише як форма співпраці, а й як рушійна сила інноваційного відновлення агропромислового сектору України. Вони сприяють застосуванню смарт-технологій, що дозволяє не лише покращити економічні показники, але й забезпечити сталий розвиток аграрного сектору на глобальному рівні.

**Список використаних джерел:**

1. Носенко Ю. М., Нечипоренко О. М., Сінельник Л. М. Інноваційні агрокластери як форма інтеграції науково-освітньої діяльності та бізнесу. *Економіка АПК*. 2020. № 5. С. 77 – 86.
2. Романенко Є. О. Агрокластери – інноваційна форма розвитку сільських територій України. *Публічне урядування*, (5 (20), 189-201. URL: [https://doi.org/10.32689/2617-2224-2019-5\(20\)-189-201](https://doi.org/10.32689/2617-2224-2019-5(20)-189-201)